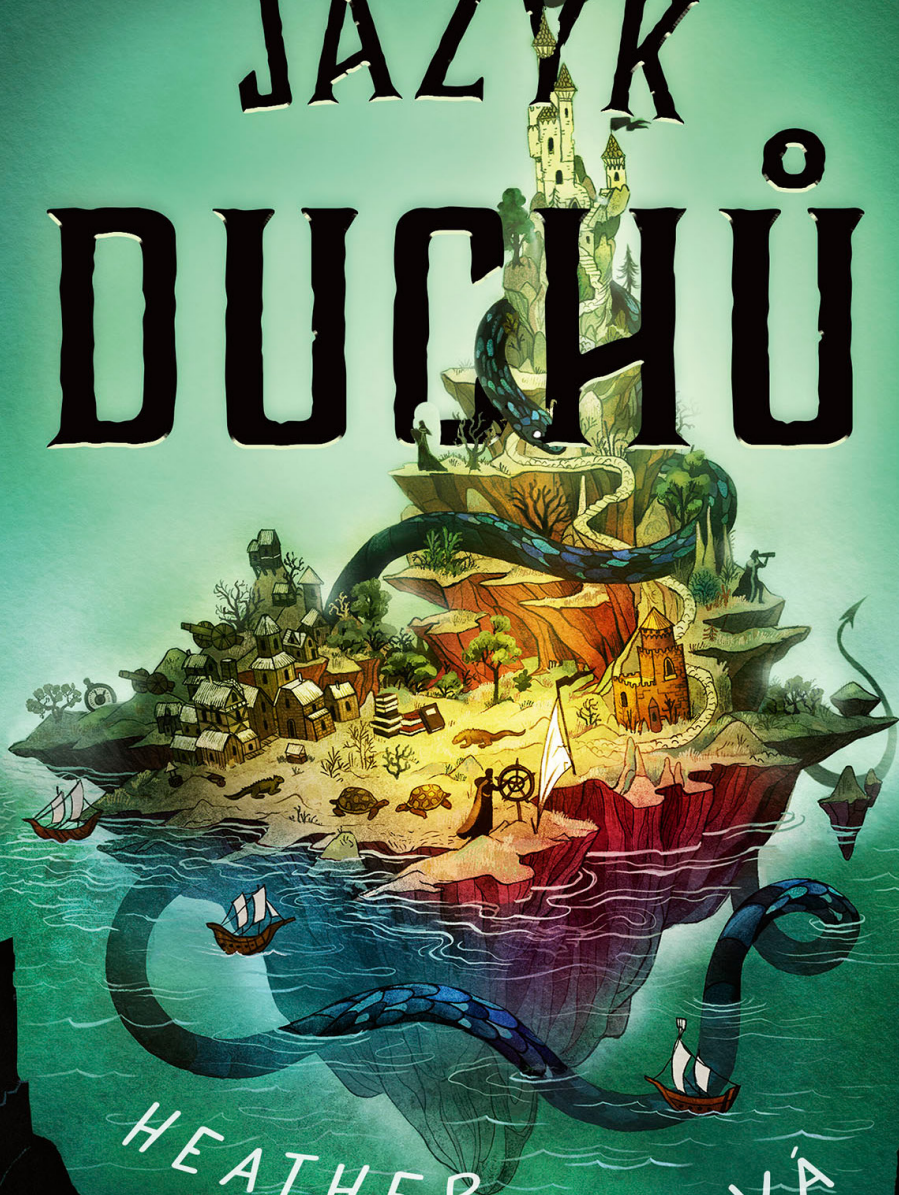

JAZYK DUCHŮ

HEATHER
FAWCETTOVÁ

Jazyk duchů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Heather Fawcett

Jazyk duchů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jazyk duchů

Text © Heather Fawcett, 2020
Illustration © Julia Iredale, 2020
Translation © Eva Kadlecová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3794-9
ISBN e-knihy 978-80-264-3936-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-3937-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-3935-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

JAZYK DUCHŮ

Heather Fawcett

 PRESS

Prolog

Mohl za to ten malinový pohár. Noa se řítila hodovní síní a vyhýbala se přitom hostům i služebnictvu. „Princezno Noo?“ volal za ní neje-den hlas. Narazila do pána, který nesl podnos plný mražené kvajávy. Zatímco pán padal k zemi, podnos se vznesl do vzduchu ve velkole-pém oblouku a zasypával zděšené dvořany ledovými hoblinkami jako růžovými sněhovými vločkami.

Noa se o to nestarala. Hnala se po schodišti z černého mramoru, přes slzy viděla rozmazaně a pusa ji bolela z toho, jak se ji snažila udržet ve strnulé, klidné, princeznovské lince.

Cítila, že jestli uslyší byť jen jediného dalšího dvořana říkat, jak je mu líto, že její matka *skonala* nebo *nás opustila*, jako by máma byla nějaká špionka, co se vytratila do noci, pozvrací si celé ty hrozné pohřební šaty od výstřihu až po spodní lem. Její starší bratr Julián – kterého brzy korunují jako krále Juliána – ji neviděl odcházet.

Schodiště se vinulo stále výš a na každé otočce nabízelo vý-hled na nádvoří. Architektura královského paláce byla typicky

floreanská – velké vzdušné galerie postavené kolem centrální zahrady překypující kaktusy a révou a lávovými bylinami. Normálně se tu Noa vždycky zastavila, aby pozdravila pěnkavy, které rády vysedávaly na zábradlí, ale teď v jejím nitru zuřila bouře, a tak utíkala a utíkala, dokud nedoběhla do svého pokoje.

Na Noině pokoji nebylo nic vysloveně princeznovského – žádné truhly plné klenotů ani přepychové lustry. Byl jistým organizovaným způsobem zaneřáděný, nacpaný knihami a hlavolamy a modely lodí. Lodě ji nezajímaly, ale zato ji bavilo rozebírat věci, aby jim porozuměla a mohla je vylepšovat. Počtář, staříčkový drak jejího bratra, byl rozvalený na leštěné podlaze jako tlustý flekatý koberec. Počtář neměl Noa rád, i když ji neměl rád o něco míň, než neměl rád většinu ostatních lidí, což se pravděpodobně dalo připsat strategickému významu faktu, že její pokoj disponoval těmi nejlepšími odpoledními i večerními paprsky sluníčka.

Noa došla rovnou ke skříni a zamkla se v ní. Zhroutila se na její dno do hromádky poházených šatů a kabátů a začala vzlykat.

Její matka, královna Floreanu, před týdnem zemřela. Bylo zvláštní, že tohle bylo poprvé, co pro ni Noa plakala – že se to nestalo hned, když jí o tom Julián řekl, ani když poprvé prošla kolem matčiny prázdné ložnice. Ne, byl to až pohled na ten obrovský malinový pohár, pohár tak grandiózní, že na něm museli pracovat tři kuchaři, pohár přetékající šlehačkou a čokoládou a ořechy a malinami velkými jako sýkorky. Její matka malinové poháry milovala a Noa se ze zvyku ohlédla, aby zachytila její výraz užaslé radosti.

A přesně v tu chvíli jí to došlo.

Noa zůstala ve skříni tak dlouho, dokud neměla pocit, že všichni pohřební hosté už museli odejít. A potom zůstala pro jistotu ještě nějakou dobu. Do ložnice přišel jeden z matčinych kocourů a dlouho mňoukal u dveří, aby dal najevo, jak těžké je ho oblafnout. Když ho to napařování unavilo, stočil se na sluníčko k Počtáři. Noina maminka milovala kočky a během let jich nashromáždila celkem šestnáct. Nejspíš by se dostala až na dvacet, kdyby –

Kdyby.

Nakonec Noi došly slzy. Zaměstnávala se tím, že katalogizovala podle tvaru a velikosti zrnka prachu tančící ve světle, které pronikalo dveřmi skříně. Noa katalogizovala hodně věcí, jednak proto, že to bylo uklidňující, a jednak proto, že to bylo užitečné, zvláště když jí to pomáhalo vyhrávat v hádkách s Juliánem. Právě uvažovala o tom, jestli se drobné chloupky z Počtářova čumáku dají počítat jako prach, když se dveře jejího pokoje otevřely a dovnitř vstoupili dva úkladní vrahové.

Noa strnula. Okamžitě věděla, že jsou to úkladní vrahové, přestože z nich přes dveře skříně viděla jen tenké proužky. Byli celí v černém stejně jako pohřební hosté, ale Noa si pohřební hosty v duchu katalogizovala a tihle dva se nedali zařadit nikam. Jejich oděv nebyl ani dost nákladný na dvořany, ani dost prostý na služebnictvo, a pohybovali se tak tiše, že nemohli mít za lubem nic dobrého.

Kromě toho ta žena držela v ruce dlouhou dýku.

Noi bušilo srdce tak nahlas, že si byla jistá, že ho vrahové uslyší. Došli k její neustlané posteli. Muž odtáhl příkrývku a objevil se Noin hadrový mrož. Ženino sevření dýky trochu povolilo.

„Divné,“ prohlásila žena. Netečně došla ke skříni a zatáhla za dveře, a Noa se v tu chvíli málem pozvracela, ale dveře se samozřejmě neotevřely, protože Noa je zevnitř zamkla. Děkala to vždycky, aby na ni nemohla její mladší sestra.

„Tak najdeme nejdříve tu malou,“ zamumlal muž. „Ta má pokoj v té druhé chodbě.“

Noa měla pocit, jako by se vznášela někde mimo své tělo. Jakmile se za dvojicí zavřely dveře, vypotácela se ze skříně s hlavou zamotanou do nějakých kalhot. Počtář pořád spal, samozřejmě, protože to byl ten nejmarnější drak ve Floreanu a z dřímoty by ho neprobudilo, ani kdyby kolem něj tancoval celý tucet úkladných vrahů a vyhazoval přitom dýky do vzduchu.

Vrahové zmizeli za rohem a Noa se rozběhla na druhou stranu, protože vrahové se mýlili a sestřin pokoj ležel hned vedle jejího.

Mája už byla v posteli, protože jí bylo teprve pět, a na stolcích v jejím pokojíčku zůstalo porůznu svítit několik lávových hůlek. Když ji Noa trochu hrubě vytáhla z postele, začala křičet, ale Noa jí připlácla ruku na pusku.

„To jsem já,“ sykla. „Musíme najít Juliána. Hledají nás – hledají nás nějakí zlí lidé.“

Máje se rozšířily oči. Tmavé vlasy jí trčely do stran a tvář měla pomazanou něčím, co Noa odhadovala na čokoládu, protože Mája byla přebornice na pašování jídla do svého pokojíčku. „Zlí lidé? Jsou to knihovníci?“

„Ehm – jo,“ odpověděla Noa. Jejich matka měla totiž dlouholecnou roztržku s knihovníky z královské knihovny, kteří urputně protestovali proti jejímu zvyku vypůjčovat si nekonečné množství knížek,

přestože technicky vzato každá knihovna ve Floreanu patřila jí. „Zlí, vzteklí knihovníci. Slyšela jsem je říkat, že jsi něco zapomněla vrátit.“

Mája kulila oči. Hlavní knihovník Hans jí jednou strašně vynadal za to, že po ní zůstaly otisky špinavých prstů na lístkovém katalogu, a Mája měla od té doby strach nejen z něj, ale i ze všech ostatních knihovníků na světě. „Ale to není pravda!“

Noa ji vlekla ze dveří a dál po chodbě. „To nic, neboj – Julián to vyřeší.“

Seběhly po schodišti, které bylo podivně liduprázdné. Kde je palácová garda? Kde je služebnictvo v tyrkysových stejnokrojích? Jak se ti vrahové vlastně vůbec dostali až k Noi do pokoje? Hrůza jí stahovala žaludek do malého, tvrdého uzlu. Potřebovaly Juliána. Tomu bylo šestnáct, a co víc, byl to jeden z nejmocnějších mágů ve Floreanu – nebo by aspoň byl, kdyby se aspoň občas obtěžoval trochu cvičit.

Noa zastavila pod schodištěm a Máju si schovala za sebe. Z hodovní síně vycházel hrozný ryk, křik a řinčení mečů. Co se tu dělo?

„Tak zkusíme trůnní sál.“ Noi se stále zvedal žaludek a modlila se, aby neomdlela. Zavedla Máju do tiché chodby pro služebnictvo. Mája byla bosá a pořád zakopávala o lem noční košilky, ale aspoň neplakala. Vzaly to zkratkou přes zahrady – padal soumrak a nebe tvořilo temně modrý oblouk připomínající vnitřek lastury slávky.

Na nádvoří vyběhla postava v tmavém plášti a Noi se na chvíli zastavilo srdce, ale byl to Julián. Měl ohořelý plášť a na tváři velký šrám. Noa mu s výkřikem úlevy padla do náruče.

Bratr ji od sebe odtáhl a dívali se jeden na druhého. Většina lidí měla za to, že Julián je pohledný, dokonce tak, že několik bardů

napsalo o jeho kráse oslavné písně plné příšerných metafor na jeho oči, které Noi poskytovaly nikdy nevysychající zdroj k jejím posměškům. Měl stejně olivovou pleť a příliš velké uši jako ona a Mája, ale oči měl modré jako jejich matka. Vypadal, že je v pořádku, až na tu trochu krve, ale oči měl chladné a zastřené jako dva kusy ledu a svíral Nou v náruči až příliš pevně. „Jste v pořádku. Jste obě v pořádku.“

„Co se děje?“

Julián neodpověděl. Zavlekl je zpátky do chodby pro služebnictvo a našel tam pro ně pár příliš velkých pláštů, které si brali sluhové na vymetání komínů. Páchly po sazích a spáleném sýru. Máje musel Julián uvázat spodek pláště kolem pasu a rukávy kolem krku. Ruce se mu třáslly.

„Co se děje?“ opakovala Noa. „Juliáne!“

„Máma neumřela na zimnici,“ pronesl až příliš klidným hlasem. „Byla otrávena. Stojí za tím Xavier.“

Noa ucítila divnou beztíži, jako by se stala svou vlastní ozvěnou. Xavier Bledoosten byl členem matčiny rady. Noa si ho pamatovala jako muže bledého, tichého, a dokonce i na poměry radních neuvěřitelně nudného.

„Xavier,“ zopakovala. Měla by mít vztek, ale od matčiny smrti nějak nebyla schopná cítit to, co by měla. „Kdo ti to řekl?“

„Xavierovi vrahové. Mágové. Čekali na mě v trůnním sále.“

„My jsme žádné vrahy neviděly,“ odpověděla Noa a významně přitom šlehla očima k Máje. „Ale objevil se u nás párek knihovníků. Musíme jim dlužit pěkně velkou pokutu.“

Julián se na ni ostře podíval, ale žádné vysvětlení po ní nechtěl. To bylo na Juliánovi to nejlepší – vždycky pochopil, co mu říkala,

i když to nechápal nikdo jiný. „Dohlédnu, aby dostali zapláceno,“ řekl. „Ale teď musíme jít. Xavier stihl obrátit proti Marchénům většinu rady. Rozšířil nejrůznější pomlavy o mámě. Že se nechala svou mocí zkazit, že ji připravila o rozum, a že já jsem na stejné cestě.“

Noa na něj zírala. „Ale to je směšné. Jak mu to mohl někdo uvěřit?“

Julián najednou vypadal o deset let starší. „Protože jsme temní mágové. Proto.“

Noa zalapala po dechu. Většina mágů ovládala jen jeden z devíti magických jazyků – s jeho znalostí už se rodili; jinak se naučit nedal. K nejběžnějším patřil Slan, jazyk moře, a Vrt, jazyk země. Mágové, kteří ovládali víc než jeden magický jazyk, je dovedli sprádat do složitých zaklínadel, a to byla temná magie. Temní mágové byli vzácní, i když nikdo nevěděl přesně, jak vzácní, protože mnoho z nich žilo v utajení – a většina lidí jejich vlohám nedůvěřovala. Jejich matka byla prvním temným mágem, který kdy Floreanu vládl.

Noa žádnou magií nevládla, temnou ani jinou. Vždycky si myslela, že lidé nenávidí temné mágy ze závisti, což naprosto chápala, protože sama Juliánovi záviděla neustále. Ale taky byl fakt, že někteří temní mágové se nakonec trochu zkazili – bylo to mezi nimi častější než mezi běžnými mágy. Něco na tom, mít v sobě všechny ty druhy magie, některé lidi kazilo – jako ovocné stromy, které shnijí, protože mají příliš mnoho vody.

„Na Xavierově straně jsou královští mágové a půl gardy,“ pokračoval Julián. „Všechny je neporazím. Je to převrat. Zrovna teď se zmocňují našeho paláce.“

„Co je pševrat?“ zeptala se Mája.

„To znamená, že Xavier se chce stát králem,“ odpověděla jí Noa. Ucítila v sobě jiskřičku zuřivosti, ale neměla se čeho zachytit. „A námořnictvo?“

„Xavier podplatil generály,“ odpověděl Julián. „Smrt generála Albiona minulý měsíc taky nebyla nehoda – odmítl se přidat na Xavierovu stranu, a tak mu jeho záškodníci potopili loď.“

Noa se zapotácela. Jestli je na Xavierově straně i námořnictvo, jakou mají ještě naději? Žádný z ostrovů se neodvází jeho převzetí moci zpochybnit, protože Xavier by je rozdrtil na prach.

„Ale králem je teď Julián.“ Máje se třásl ret. „Maminka to říkala.“

„Maito.“ Julián si ji přitáhl do náruče. „To nic. Já něco vymyslím. Ale teď musíme odejít.“

„Ale kam?“ zeptala se Noa.

„Ukradneme loď. Pojdte.“ Natáhl jim na hlavy kapuce.

Noa už palác skoro nepoznávala. Některé pokoje hořely, ve vzduchu se vznášel dým a všude zuřil boj, boj, boj. Dalo se těžko poznat, co se děje – kdo vítězí nebo prohrává, nebo kolik stran proti sobě vlastně bojuje. Ne všichni gardisté opustili svá místa – někteří bojovali s jinými gardisty na chodbách a schodištích a mezi branami. Služebnictvo se krčilo v koutech nebo vyhaslých krbech.

„Počkej,“ řekla Noa, když přešli severní nádvoří. „Něco jsem zapomněla!“

„Noo,“ sykl Julián, ale to už jeho sestra pelášila zpátky mezi zeleň.

A tam byl Vrba – na lavičce, kde ho nechala ležet. Vrba byl modrý látkový plejtvák, kterého Noi darovala před měsícem maminka k jejím jedenáctým narozeninám. Noa s maminkou se shodovaly, že

plejtváci jsou nejlepší velryby, a nejspíš nejlepší zvířata vůbec. Každé jaro je společně sledovaly, jak migrují vodami kolem paláce.

Noa si strčila Vrbu do podpaží a vrátila se k Juliánovi.

Podařilo se jim z paláce uprchnout, aniž by je někdo poznal, i když Julián musel oslepit skupinu mágů zaklínadlem v Šumu, jazyce světla. I zvenku začínalo být pomalu jasné, kdo má v boji navrch – všechny tyrkysové praporce Marchénů zmizely a nahradily je jasné rudé s velkým X připomínajícím zářící hvězdu.

Palác byl postaven na vrcholku strmých útesů ostrova jménem Královnin Schod, který ležel zhruba uprostřed Floreanského souostrovní. Královnin Schod byl tak malý, že ho prakticky celý zabíral palác s přilehlým přístavem. Julián vybral rybářský člun s velkorysou kajutou uvázaný na konci mola a všichni si na něj nastoupili. Julián vyndal z kapsy lávovou hůlku a foukl na ni, aby zapálil uhlík.

„A co moje boty?“ zeptala se Mája hláskem tak slabounkým, že se jí Julián musel zeptat, co říkala.

„Seženeme ti nové, Mocná Maito,“ slíbil jí.

Noa si přivinula plejtváka k hrudi a vdechla jeho látkovou vůni. „Kam pojedeme?“

Julián zamžoural. Přestal působit, jako by byl pokrytý ledem. Oči měl zarudlé a v příliš velkém, mokřém plášti náhle vypadal spíš na dvanáct než na šestnáct. „Astrae,“ řekl nakonec. „Vzpomínáš – jezdívali jsme tam na prázdniny, než umřel táta.“

Noa si na to nevzpomínala, nebo aspoň ne moc dobře – když umřel táta, bylo jí šest. Při pohledu na otevřené moře najednou člun zdaleka nepůsobil jako ta oáza bezpečí, kterou si představovala v paláci. Chtěla se vrátit domů. „Juliáne –“

Jeho zrak se však upíral na cosi za jejími zády. Noa se otočila.

Směrem od paláce k nim dusaly přístavem nejméně dva tucty královských mágů. Zůstali stát u prvního uvázaného člunu a mág v jejich čele zavolal: „Juliáne Marchéne, ty a tvá matka jste byli obviněni ze zločinů vraždy a velezrady. Nyní se vzdáš a budeš čelit spravedlnosti.“

„Proč myslíte, že vás někdo z nás poslechne?“ zašeptala Noa. Odpovědi se dočkala asi o tři vteřiny později. Mágové ohně odříkali zaklínadlo a člun propukl v plameny.

Julián se však kupodivu nedíval na mágy. Civěl dolů do vody a nakláněl se přitom přes zábradlí, jako by se mu neudělalo dobře.

„Juliáne,“ zatahala ho Noa za rukáv. „*Juliáne!* Co budeme dělat? Jdou sem!“

„Mám nápad,“ řekl.

Začal si mumlat to nejpodivnější zaříkávadlo, jaké kdy Noa slyšela. Julián byl totiž jediný člověk na světě – a možná i v dějinách – který ovládal všech devět magických jazyků. Noa nepoznala, kolika z nich hovoří právě teď. Jediné, co poznala, bylo, že to zní jako kotel plný vařících se bylin, na jehož pokličce stepuje dikobraz.

Noa potlačila výkřik. Juliánův odraz na hladině se dal do pohybu – sklouzl se nad vodou a potom z ní *vyskočil* na molo, kde na ně zůstal mlčky zírat jako noční můra. Ten odraz byl do puntíku celý Julián – aspoň když se na něj člověk díval jen koutkem oka. Když jste se na něj podívali *doopravdy*, což opravdu nebylo nic příjemného, zjistili jste, že se mu končetiny čeří jako vodní hladina a jeho tvář tvoří řádka záhybů jako vlnky vody. Noi se opět málem zvedl žaludek.

Julián zamumlal k odrazu další zaříkávadlo, a on vyrazil. Bez-
hlesně se prohnal kolem mágů, kteří si ho všimli, až když je minul.
Začali za ním křičet různé obměny toho, čím předtím zakleli člun,
a rozběhli se za ním.

V tu chvíli se Počtář rozhodl, že si to vykročí na molo.

Počtář byl velký asi jako poník a téměř bezzubý. Julián ho na-
lezl – nebo mu spíš Počtář dovolil, aby ho našel –, když se jednou
vydal hledat draky, kteří mu budou sloužit jako společníci. Počtář
umíral, byl vychrtlý na kost a třásl se zimou v jeskyni na Půlměsíč-
ních ostrůvcích. Téměř slepý starý drak už nemohl lovit a s očima
potáženými zákalem a nepřetržitým slintáním už dokázal jen těžko
nahánět strach, ale Julián se na něj jen jednou podíval a konstatoval,
že je to to nejúžasnější zvíře, jaké kdy viděl. Noi nebylo známo, že by
Počtář proti této změně životních okolností kdy protestoval. Většinu
času trávil belháním se po paláci a očicháváním koberců nebo sto-
čený u Juliánových nohou. Stal se součástí Juliánovy legendy – o má-
govi tak mocném, že si jediným slovem podmanil draka –, i když by
bylo přesnější říct, že Počtář spíše prakticky zhodnotil své možnosti
a usoudil, že zkrotnout bude ta nejlepší z nich, zvláště pokud to za-
hrnuje drbání na bříše, pravidelnou aplikaci černé masti na úlevu
od artritidy a nepřetržitý přísun tresek.

Noa z vyvýšené polohy na člunu Počtáře viděla, mágové niko-
liv. Mág v čele zaběhl za roh, zakopnul o něj a v působivém saltu se
zřítíl do moře.

Napadlo by vás, že Počtář uhne z cesty. Ale drak místo toho zůstal
sedět na molu jako obrovský zelený korýš a zvolna mrkal svými za-
střeny očima, zatímco mágové postupně efektně zakopávali o jeho

tlustou dračí kůži. Pak mágům z chvostu skupiny konečně došlo, co se děje, a zastavili se, aby pomohli ostatním, ale do té doby už Juliánův odraz stihl utéct... někam, kam zdivočelé odrazy obvykle utíkají. Snad je nějaké speciální město, kde žijí, myslela si omámeně Noa, a procházejí se tam s těmi svými vlajícími končetinami a usmívají se na sebe zčeřenými obličejí. Pokusila se tu představu zaplašit.

„Nemohl jsi je prostě naházet do moře?“ zeptala se, protože pokud Julián dokázal stvořit tohle svoje ohyzdné vodní dvojče, určitě by si poradil i s kouzlem mnohem jednodušším – a zdaleka ne tak okázalým.

Julián zamrkal. „To mě nenapadlo.“

„Jistěže ne,“ zaúpěla Noa.

Jakmile všichni mágové zmizeli, Julián zavolal Počtářovo jméno. Drak nastražil uši a vydal se loudavě k člunu. Pokusil se na něj naskočit. Ale s Počtářem byl ten problém, že neustále zapomínal, jak je veliký, a tak se dostal jen do půli cesty. Přistál ve vodě a způsobil přitom gejzír, který promočil všechny tři sourozence od hlavy až k patě. Julián byl ještě příliš unavený z posledního zaklínadla, aby vyslovil další, a tak museli Počtářovo zápolící tělo chytit do sítě a na palubu ho vytáhnout. Zabralo to dost času a Noa měla strach, že kvůli zachraňování Počtáře je Julián nechá všechny pozatýkat. Potom ale uviděla, jak její bratr, který seděl na palubě a funěl a kapalo z něj, kolem starého draka ovinul paže a zavrtil mu obličej do krku, a neřekla ani slovo.

Julián vytáhl plachty a rybářský člun volně vyplul na moře. Noa mu pomohla – oba věděli, co mají dělat, protože ve Floreanu se i od princů a princezen očekávalo, že budou umět řídit člun – a pak

se posadila k Máje a byla s ní, dokud jí sestra neusnula s hlavou položenou na klíně.

Mája ze spánku trochu plakala, ale Noa se jen dívala před sebe suchýma očima. Naplakala se už dost. Na otevřeném moři se zvedal vítr, vlny natahovaly a deformovaly odraz měsíce a Noa byla ráda za ten přehnaně velký plášť vymetačů komínů, i když smrděl jako Počtářův dech.

Podívala se na Juliána. V jeho tváři četla chladný výraz, jaký ještě nikdy neviděla. Vlastně si nebyl vůbec podobný. Jejich oči se setkaly a byl to jeden z těch okamžiků, kdy Noa věděla, že myslí oba na totéž. Ucítila vlnu úlevy, že má u sebe Juliána i Máju, že se Xavierovi nepodařilo sebrat jí i je. *Najdeme nejdříve tu malou*. Kdyby za ní ti vrahové přišli teď, vyrvala by jim srdce z těla holýma rukama.

Tmavý rybářský člun klouzal po vlnách a Noa sledovala, jak královský palác mizí za obzorem. V jejím nitru něco ztvrdlo. Palác patřil jim, ať si tam Xavier vyvěsí svých praporců, kolik bude chtít. Patřil Marchénům, a stejně tak i zbytek Floreanu.

A jednou, nějak, ho zase získají nazpět.

ČÁST I.

Astrae

1

Ostrov ztrácí směr

Noa opatrně rozložila mapu na písku a v rozích ji zatížila kameny. Vyndala z pláštěnky dvě tužky, pravítko a kompas a jednu tužku si zastrčila do dlouhých vlasů jako jehlici, aby jí nepadaly do očí.

Mapu Astrae už měla skoro hotovou. Práce jí zabrala několik měsíců – přestože byl ostrov poměrně malý, asi jen čtyři míle dlouhý a jednu míli široký, Noa chtěla, aby byla mapa co nejpřesnější. Mapy se vždycky hodily. Vědět přesně, kde co je, a kde by mohlo být něco jiného, mělo svůj význam. Noa zamžourala na pláž, která byla oblázková a posetá přílivovými jezírky jako útržky spadlé oblohy, a zakreslila do mapy další značku.

Ostrov vydal dunivý vzdech a Noi sklouzla tužka po papíru.

„A tohle bylo *co?*“ Z ostrova vycházela spousta podivných zvuků – byl to koneckonců začarovaný ostrov – ale za dva roky, co tady žili, ho ještě nikdy neslyšela vzdychat. Mája, skrčená nad něčím dál na pláži, neodpověděla. Máje už bylo sedm let, a pokud Noa věděla, měla pouze dva zájmy: hmyz a všechny rozličné způsoby, jak se ušpinit.

„Podívej, Noo!“ natáhla před sebe Mája sevřené dlaně, což bylo vždycky neblahé znamení.

Noa se zašklebila. „Jestli je to další pavouk, co má delší vlasy než ty, Májo, nechci ho vidět.“

Mája se kousla do rtu. „Zase tak dlouhé vlasy nemám.“

„Polož ho do trávy.“

Mája se zakabonila, ale poslechla a vstala, mumlajíc přitom něco do sevřených dlaní. To na ní byla další zajímavá věc – ona tu havěť nejen měla ráda, ale taky s ní *mluvila*. Noa si byla jistá, že Mája nakonec bude žít sama někde v lese a povídat si sama se sebou.

Noa si zkoumavě prohlížela mapu a špičkou prstu od písku na ní obkreslovala důvěrně známé kontury ostrova. Na jižním konci Astrae dří-mala sopka jménem Ďáblův čenich, temně rudá a zalesněná bludištěm scalesí, které byly domovem stovek pěnkav a gekonů a lávových cvrčků. Jediná vesnice na Astrae se jmenovala stejně jako ostrov a čítala celkem sedm obchodů a pár desítek obílených domků rozestavených v kruhu kolem centrální zahrady. Východní straně ostrova vévodily mořské útesy, té západní pak načervenalá pláž přerušovaná malými černými jeskyněmi.

Samozřejmě že pojmy „východní strana“ a „západní strana“ byly teď z navigačního hlediska k ničemu, protože jakmile na Astrae připluli Marchéni, Julián začaroval ostrov tak, že se mohl pohybovat jako loď. Bylo to přesně tak komplikované, jak to znělo, a první dny pohyblivosti Astrae nebyly ničím příjemným. Ostrov sebou v nevypočitatelných intervalech prudce škubal jako pes, který má blechy, a neustále se pohupoval. Když jste při silnějším náklonu upadli na pláži, skulili jste se rovnou do moře. Pak Julián tenhle problém vyřešil tak, že se ostrov začal zvolna otáčet kolem své osy. Fáze otáčení byla ještě

horší než ta předchozí a Noa ji měla zapsanou v paměti jako mlhavé období nepřetržité nevolnosti.

Noa poklepávala prstem na mapu. Julián ostrov začaroval, aby je všechny ukryl před Xavierem – nyní králem Xavierem –, který nebude mít klid, dokud Juliána nenajde a nezabije. Ale jak plynuly týdny a Astrae se změnil ze vzpurného batolete zpátky v ladného obyvatele všech třinácti floreanských moří, Julián zůstal naživu a začal si na putujícím ostrově budovat provizorní královský dvůr. Někteří mágové, kteří byli věrní staré královně, přišli na Juliánovo pozvání žít na Astrae a nevěnovali přitom pozornost klepům, které šířil Xavier – že Julián je zlý a zkažený. Juliánův plán byl pěkně jeden po druhém získat nazpět ostrovy Floreanu, a to se mu také pomalu dařilo, jak postupně odstrašoval Xavierovy vojáky a opevňoval jednotlivé ostrovy obrannou magií a vlastními věrnými mágy.

Astrae znovu zavzdychal, tentokrát tišeji. Noa zamračeně vstala od mapy a došla na břeh. Prohlížela si malým dalekohledem ostrůvky, které mýjeli. Přes mlhu, jež se válela nad mořem v hustých chumáčích, byly špatně vidět. Za ní poskakovala po pláži Mája a zkoumala trsy mořských řas z důvodů, které Noa nechtěla znát, protože měly pravděpodobně až příliš mnoho nožiček.

Náhle se ostrov prudce zatřásl. Následovalo *húúúšhúúúšhúúúš-
-BUCH*.

Noa upadla. Mája sebou plácla do kaluže vody od přílivu. Astrae sebou méně dramaticky škulbl ještě několikrát a pak se uklidnil.

Noa vstala. Ostrov už se nepohyboval a od břehu se jako křídlo šířila vysoká zčeřená vlna. Noi se rozbušilo srdce – Astrae do něčeho narazil. Ale do čeho?

„Pojď, Májo,“ křikla Noa. Mája se vyhrabala z louže celá mokrá a s řasami ve vlasech a společně se rozběhly.

Vznášely se nad pískem a zdolávaly černé kameny, které ohraňovaly zátoku. Pak se jim před očima objevil hrad, kde bydlely s Juliánem, na jen-někdy-západní straně ostrova. Byl předtím mnoho let opuštěný, napůl zřícený a působil dost skličujícím dojmem, na střeše hnízdili pelikáni a kamenné zdi byly zašlé vrstvami sopečného prachu. Pláž pod hradem byla plná Juliánových mágů, z nichž někteří se o něčem dohadovali se dvěma cizinci v rybářském člunu. Nad Astrae se tyčil ostrov, se kterým se museli srazit. Noa ho nepoznávala.

Sám Julián stál a rozmlouval s jedním z mágů, pročesával si rukou tmavé vlasy a kroutil je do legračních spletců. Pak se obrátil k moři a odříkal složité zaklínadlo, které uklidnilo prudké vlny rozvířené kolízí.

V těch dvou letech, kdy žili na Astrae, se Julián vrhl na trénink magie se zanícením, jaké u něj Noa nikdy dříve neviděla. Přestože byl jediným člověkem na světě, který ovládal všechny magické jazyky, ovládnutí těchto sil ho nikdy zvláště nezajímalo, nepočítáme-li několik efektních triků, jimiž se snažil zapůsobit na mladé dvořany a dvořanky. Zato teď trávil většinu času nad grimoáry a procvičoval zaklínadla. Dokonce vyměnil své barevné hedvábí a klenoty, které si jako korunní princ tak užíval, za oděv černý od hlavy až k patě, i když prsty mu zdobila řádka působivých prstenů a na tvář si přičaroval tetování draka, které se mu kroutilo až na spánek. Noa to považovala za zbytečnou marnivost, ale pořád to byla menší zbytečná marnivost než obvykle.

Zamžourala na tajemný ostrov. Byl možná dvakrát větší než Astrae a hustě zalesněný. Zdálo se, že Astrae se srazil s písčítým výběžkem táhnoucím se od špičky ostrova. Noa si pomyslela, že první zasténání Astrae bylo asi známkou, že najel na mělčinu.

Nebylo to poprvé, co Astrae na moři uvízl. V Peřejovém průsmyku se nacházely zrádné čedičové sloupy, do nichž ostrov naboural víc než jednou, a pak tu byla taky ta pozoruhodná událost, kdy se prodral prachem ze sopečné erupce až do jezírka čerstvé lávy, přičemž se mu roztavila jedna pláž. Srazit se s jiným ostrovem nebylo ve srovnání s tím až tak hrozné. Zřejmě k tomu došlo proto, že Julián nařídil kapitánce Kell plout příliš rychle – rady námořníků, kteří Astrae řídili, totiž vytrvale ignoroval.

Ale jestli to tak bylo, proč měla Noa žaludek stažený hrůzou?

Sledovala, jak Juliánovi mágové zaujali v písku pozice a začali mumlat zaklínadla v Slanu, aby začarovaný plující ostrov odtrhli od normálního nehybného ostrova, do něhož naboural. Astrae byl víceméně v bezpečí – pohybovali se po Nevýslovném moři, kde se to jen hemžilo piráty. Bylo pravděpodobné, že jakákoli královská loď, která se do Nevýslovného moře odváží, se odtud už nikdy nevrátí, což z těchto vod činilo nejbezpečnější místo pro uprchlíky v celém Floreanu. Piráti Juliánovi nikdy nedělali potíže, snad proto, že předpokládali, že jeho srdce je stejně černé jako jejich, ne-li černější.

Rybáři dál něco křičeli na mágy. Noa jim to neměla za zlé – když vás někdo málem převálcuje plujícím ostrovem, máte právo být z toho rozčilení. Ale kde se tady rybáři vůbec vzali? Druhý ostrov působil neobydleně. Zatímco na sebe muži dál vykřikovali nadávky, Julián vztekle záupěl a vykročil po pláži tak rychle, že za ním černý

plášť vlál do dálky. Vyštěkl zaklínadlo, které odmrštilo jednoho z nešťastných rybářů do moře – byl o to nešťastnější, že od chvíle, kdy se Kráska, mořský had nerozlučně doprovázející Astrae, pořádně dosyta najedla, uplynulo už několik dní. Šplouchnutí vody za tím nešťastníkem téměř okamžitě následoval odporný hltavý zvuk. Noa se otřásla.

„Jak bys to nazvala?“ začala nahlas přemítat při pohledu na Juliánův dramatický odchod. „Nedá se říct, že jsme najeli na mělčinu, protože sám Astrae je mělčina. Spíš je to něco jako ztroskotání lodi, až na to, že nejsme loď.“

Mája neodpověděla. O divadlo na pláži rychle ztratila zájem a místo toho začala obracet kusy naplaveného dřeva.

Noa si klekla na břeh vody a hladila dlaní pleskající vlnky. Proud byl zvláště teplý a vířil okolo písčitého výběžku, který teď tvořil něco jako hráz spojující oba ostrovy. Okolo pláže proplulo hejno delfinů. Pobouřeně na Astrae štěbetali, pohybuující se ostrov na ně příliš nezapůsobil.

Při pohledu na čeřící se proudy Noa zachmuřila čelo. Pyšnila se tím, že je z celé téhle rodiny tou nejpraktičtější osobou – ne že by to něco znamenalo, vezmeme-li v úvahu Juliánův sklon k dramatičnosti a Májino všeobecné podivínství. Všimla si věcí, které jiní lidé nezaznamenali. Například byl její nápad zmocnit se nejdříve ostrůvku Delfin, než se zaútočí na jeho většího souseda Šedosestry. Potom už Juliánovým mágům stačilo počkat na odliv a normálně se na Šedosestry přebrodit. Juliána tahle možnost vůbec nenapadla.

To byl Juliánův problém: byl to ten nejméně praktický člověk na planetě. Skutečnost, že má v sobě víc magie než kdokoli jiný, ho přiměla myslet si, že si může cestu přes jakoukoli překážku prostě

propálit, místo aby se obtěžoval s nějakou strategií. Jenže když se bude chovat takhle, porazit Xaviera a stát se králem Floreanu se mu nikdy nepodaří.

A Noa ho tím králem hodlala udělat, i kdyby ho musela osobně svázat a tu strategii mu vtlouct do hlavy.

To byla ostatně její základní mise. A k ní měla ještě jednu, tajnou, o které nikomu neřekla.

Ta spočívala konkrétně v tom, zabránit, aby se Julián zkazil.

Nešlo o to, že by Julián byl zlý. Spíš jen prováděl zlé věci, aniž by se nad nimi pořádně zamyslel – například předhazoval rybáře nenasytnému mořskému hadovi. Dříve Julián házel lidi Krásce jen v případě krajní nouze, ale touhle dobou s tím už vůbec neváhal, a někdy dokonce působil zřetelným dojmem, že si to užívá. Noa byla taky zvyklá slyšet vymyšlené historky o Juliánových černých skutcích. Byl to koneckonců Pán Temna, o kterém si většina lidí ve Floreanu jen tajně šuškala nebo ho vinila ze špatné úrody a dalších neštěstí. Tyhle příběhy se Juliánovi nepodobaly o nic víc než jeho vlastní stín. Jenže pak začalo být čím dál obtížnější Juliána a jeho pověst oddělit, jako by její bratr a jeho stín začaly splývat. A další pravda byla, že u Juliána jako temného mága byla možnost, že se zkazí, mnohem pravděpodobnější než u průměrné osoby.

Stručně řečeno, Noa měla plné ruce práce.

„Princezno Noo?“ ozval se čísi hlas. Za ní se vznášel Renne, Juliánův hlavní zástupce.

„Ano?“ odvětila chladně. Nesnášela oslovení „princezno“. Zprv bylo nepřesné – nebude princeznou, dokud Julián neporazí krále a všechny jeho mágy a nezaujme své právoplatné místo na trůně.

Zadruhé říkat jí „princezno“ bylo jako prohlásit, že smrt její matky je něco, co můžete ignorovat a zapomenout.

„Mno,“ protáhl Renne. Pohrával si s krajem svého pláště. Renne by měl druhým nahánět strach – byl to velký chlap a stejně jako všichni Juliánovi přívrženci měl na tváři stejné dračí tetování jako Julián. Ale bylo na něm něco... malého.

„Zdá se, že ostrov narazil na korálový útes,“ vypravil ze sebe nakonec. „Bude chvíli trvat, než ho vyprostíme.“

Noa netušila, proč jí to říká – Renne obvykle vypadal, že si její existenci víceméně neuvědomuje. Pak si povzdychla. „Asi chceš, abych tu zprávu sdělila Juliánovi.“

„Jestli jsi měla namířeno do hradu,“ odpověděl Renne s úlevným úsměvem.

„Vlastně neměla,“ řekla, ale to už Renne rychle odcházel. Noa vydechla a obrátila se k podivným proudům zády.

„Májo,“ zavolala. Její sestra se vynořila z trsů vysoké trávy. Opálené tváře jí lemovalo vrabčí hnízdo tmavých vlasů.

„Už je oběd?“

„Před chvílí jsi dosnídala.“ Mája má tři zájmy, opravila se v duchu Noa. Havěť, špínu a jídlo.

Nevypravila se do hradu hned. Místo toho vykročila po stezce z pláže k Ďáblu čenichu. Musely s Májou překročit několik leguánů, kteří se vyhřívali na teplé půdě. Leželi tam nehybně jako kusy dřeva.

„Kam jdeme?“ stěžovala si Mája. Musela popobíhat, aby stačila sestřině rychlé chůzi.

„Jestli jsi unavená, můžeš na mě počkat u skal,“ navrhla jí Noa.

„Ne, to je dobré.“ Mája se rozběhla před ni. Její bosé nožky tiše našlapovaly v hlíně.

Noa si povzdychla. Starost o Máju nebyl vždycky její úkol – v tom hrozném prvním roce po útěku na Astrae ji hlídal Julián. Ale postupně, jak získával čím dál víc moci a přívrženců, dostala sestřičku na starost Noa. Ne že by na to někdy kývla. Ne že by se před Májou někdy nesnažila utéct – koneckonců není sedm let dost, aby se o sebe člověk staral sám, zvláště na tak bezpečném ostrově jako Astrae, kde na vás navíc dohlíží tolik mágů? Noa se snažila Máju ignorovat, snažila se ji komandovat, ale ať dělala, co dělala, Mája ji sledovala na každém kroku, jako stín, který má tu a tam kapsy plné včel.

Noa trávila většinu dní objevováním Astrae. Jako princezna měla život přísně organizovaný do lekcí s učiteli, veřejných vystoupení s matkou a Juliánem, banketů a setkání se škrobenými královskými potomky. Ale jako uprchlice žádný rozvrh neměla. Neměla osobní strážce, kteří ji všude doprovázeli. Nejdříve jí to připadalo divné, ale pak, jakmile si na to trochu zvykla, začala nasávat nově nabytou svobodu jako kaktus první kapky zimních dešťů. Kreslila mapy terénu a flóry a orientačních bodů Astrae. Sepisovala každičký strom a ptáka a zvíře, co mělo jméno, a co nemělo, to pojmenovala. Jinými slovy katalogizovala všechno, co ji napadlo. Její informace nejenže byly zajímavé, ale taky pomáhaly Juliánovi. Když potřeboval nějakou speciální ingredienci k zaklínadlu, jako kůru ze stromu zasaženého bleskem nebo pírko starého papouška, věděla, kde to najít. Uměla mu říct, odkud z Dávlova čenichu jsou nejlepší vyhlídky, kde za slunných dnů spí mroži a kde na stráních září šťavnaté plody mochny jako rozsypané mince.

Někdy, zvláště za dlouhých dnů plahočení mezi přílivovými jezírky a trmácení přes lávové horniny, kdy jí mořské větry zašmodr-chaly vlasy do fantastických spletenců, jí starý princeznovský život připadal jako dávný sen. Jindy se cítila provinile, že si tak užívá života, protože jí to připadalo, jako že zrazuje svou mámu. V takové dny se zavírala do pokoje s Vrbou a odmítala s kýmkoli promluvit.

Po dlouhém funění a pocení se Noa s Májou vyškrábaly na vrchol sopky. Noa vytáhla Kroniku a snažila se předstírat, že je sama, jako generál obhlížející sféru své působnosti. Kronika byl hrubě svázaný zápisník, kam si zaznamenávala své každodenní postřehy o Astrae a stavu jeho obrany, podobně jako kapitán do lodního deníku.

Pročítala si zápisky z předchozích dní, úhledně uspořádané do kategorií jako *počasí a rotace perspektivy a uražené míle*. Jak očekávala, teplota vody zůstávala konstantní a nebyla tu ani zmínka o nějakých podivných proudech. Zamžourala na pláž daleko pod sebou – rozeznávala na ní jen drobné figurky mágů, jak se spojenýma rukama odříkávají zaklínadlo na vyproštění ostrova. Shora byly zvířené proudy ještě zřetelnější – vypadaly jako tmaví plazi číhající pod hladinou. Záhadný ostrov byl hustě zalesněný piscidiemi a nejevil žádné známky osídlení. A přesto narazili na rybářský člun, který mohl sotva připlout odjinud, vzhledem k tomu, že v okruhu mnoha mil se žádný jiný ostrov nenacházel.

„Je tu hrozná horko,“ postěžovala si Mája. „Chci se vrátit dolů na pláž.“

„Tak se tam vrať,“ odpověděla Noa. Mája si povzdychla a kopla do kamínku. Odrazil se od jiného kamene a prasklo to. Mája ho nakopla znovu. *Prask. Prask. Prask.*

Noa se ji snažila nevnímat. Vyndala mapu Floreanu, kterou nosila zastrčenou v Kronice.

Království Florean tvořilo deset velkých ostrovů a několik tuctů menších, které ostře trčely z moře v přibližném kruhu jako střepy rozbitého talíře. Byl tu i nespočet malých ostrůvků, z nichž většina byla sotva dost velká na jeden dům se zahradou. Na pravé straně mapy byl okraj kaňky označené Jižní Morena, což byl obrovský džunglovitý kontinent několika království, která všechna svorně nenáviděla magii. Florean s nimi neměl příliš mnoho společného.

Některé z floreanských ostrovů byly v podstatě jen sopky, ze kterých neměl nikdo žádný užitek, protože dnem i nocí jen vykuckávaly lávu a popel. Jiné byly pusté a holé, jen se spoustou červeného kamene a pichlavých opuncí. Ostrovy na severu Floreanu byly zelenější a měly víc lesů; jedním z nich byl i Astrae, než ho Julián začaroval. Noina mapa byla přes tři roky stará, takže na ní Astrae ještě byl. Když se tahle mapa kreslila, ten ubohý ostrov ještě neměl tušení, co ho čeká.

Noa počukala prstem na mapu. I kdyby Julián Kell opravdu nařídil zrychlit, měli by být od nejbližší skupiny ostrovů, Žahavek, vzdálení několik hodin. Bylo možné, že narazili do ostrova, který na mapě nebyl zakreslený. Možné, ale nepravděpodobné, vzhledem k jeho velikosti.

Prask.

„Májo,“ procedila Noa přes zaťaté zuby, „můžeš... už... být...
tiše?“

Mája se zamračila jako čert. Chvilku byla tiše, pak popadla klacek a začala jím mlátit do kamenů, takže dělala ještě větší randál než předtím.